

De maan drong haar licht door een grijzen nevel en wierp een bleek schijnsel als gesmolten zilver over de heuvelrij. Aan den voet van een hoog duin lag eenzaam een somber uitzijnde boerenwoning. Juist op het oogenblik dat de maan dit huis bescheen, werd de

deur ervan geopend, trad een oude man, de eenige bewoner, naar buiten en wandelde langzaam en in gedachten verzonken het smalle tuinpad langs.

„Het is vannacht tien jaar geleden,” mompelde de man, terwijl hij aan het tuinhek staan bleef. „Tien jaren van onduelbaar zelfverwijt. Lize, mijn kind, mocht je nog één maal terugkeeren. Alles wil ik je vergeven, als ik je gelaat nog eens mocht aanschouwen. Misschien zou ik Herder ook vergeven, misschien! Hoewel hij mij jou ontstolen heeft. Gerechte hemel, heb medelijden!”

De laatste woorden gingen over in een gemompel. Toen was het weer stil! Hij deed het tuinhek open en liep in droevig gepeins den weg op. Het verwijderde geruisch der branding deed de stilte rondom nog intenser schijnen.

Plotseling stond hij stil. Wat hoorde hij daar? Een stem? Hij hield den adem in en luisterde. Ja, uit het halfduister kwam het geluid van een zwakke menselijke stem tot hem.

„Om Gods wil, help mij! Ik sterf! In twee dagen heb ik eten noch drinken gehad! Ga niet heen! Heb medelijden!”

De oude ging op het geluid van de stem af en vond weldra een nog jongen man uitgeput langs de duinhelling liggen. Hij droeg gevangenskleden.

„Ik ben in gevaar, mijnheer! Opgejaagd als een stuk wild en nu stervende van ontbering. Wilt u me helpen?”

„Ik heb nooit wet en gerechtigheid tegengewerkt, man,” antwoordde de oude ernstig, „maar... kom mee, mijn woning is vlakbij.”

De beide mannen strompelden naar huis. In de helder verlichte woonkamer gekomen, zonk de ontvluchte gevangene uitgeput in een stoel neer. Het avondeten van den oude stond nog onaangeroerd op tafel. Het voor den zonderlingen gast schuivende zei hij op gebiedenden toon:

„Eet!”

De jonge man verslond gulzig het voor hem geplaatste eten en drinken, terwijl de oude in een leuningstoel tegenover hem gezeten, hem stilzwijgend gadesloeg. Na een kwartier scheen hij verzadigd, richtte zich op en vroeg aan zijn gastheer:

„Wat wilt u met mij doen, mijnheer?”

„Dat hangt er van af. Je hebt zonder twijfel een verleden? Vertel op!”

„Een verleden? Ja, dat heb ik! Ik zal het u vertellen en als u eenig medelijden bezit, zult u mij tot het einde aanhooren.”

„Natuurlijk! Ik ben magistraat en was nooit gewend iemand onverhoord te veroordeelen. Om redenen die mij alleen aangaan, woon ik hier eenzaam in dit huis; je kunt dus zonder vrees spreken. Begin!”

„Eenige jaren geleden vatte ik liefde op voor...”

„O, een vrouw in 't spel, natuurlijk.”

„Een vrouw, ja, de hemel zegene haar! Maar het was geen vrouw als ieder ander...”

„Welnu, ik kreeg haar lief en zij mij. Maar ik was arm en moest mij nog een positie scheppen, terwijl zij jong, schoon en rijk was. Zij was haars vaders afgod, die haar wenschte getrouwd te zien met een man van stand. Zij bad en smeekte hem om den geliefden man, maar haar vader was onvermurwbaar, en toen zij standvastig bleef in haar liefde voor mij, toen joeg hij haar in een vlaag van woede het huis uit.”

De oude man leunde voorover in zijn stoel.

„Joeg haar het huis uit, zeg-je. Ja, ja! Ga voort!”

„Ja, hij joeg haar weg, zonder een cent, en toen kwam ze bij mij, mijn arme lieveling. We trouwden, maar haars vaders vloek vervolgde haar: zes jaar later werd zij ernstig ziek, terzelfder tijd werd ik door achteruitgang in zaken

uit mijn betrekking ontslagen. Alle pogingen die ik in 't werk stelde om een nieuwe betrekking te vinden, leden schipbreuk. Armoede stond voor de deur. Mijn vrouw kon slechts beter worden als zij versterkende middelen kreeg. Ik deed alle moeite om haar die te verschaffen, doch zonder gevolg. Mijn arme vrouw leed gebrek, en worstel-

NERVI BIJ GENUA.

Nervi is een plaatsje met ruim 7000 inwoners en ligt ongeveer 11 K.M. ten Oosten van Genua in een schitterende omgeving. Op den weg derwaarts toont een obelisk de plaats aan, waar Garibaldi zich 5 Mei 1860 voor de expeditie naar Zuid-Italië inschepte. (foto Edw. W. Kraal, Luzern)

de met den dood. Als u ooit heeft liefgehad, mijnheer, dan zult u gevoelen wat ik leed en misschien ook... mijn daad begrijpen... Eindelijk kon ik haar lijden niet langer aanzien. Ik moest geld hebben om haar te redden en toen... ik wilde geen misdadiger worden... toen stäl ik het! Dat was mijn ongeluk, mijnheer! Ik werd gevat, opgesloten en na het beëindigen van mijn straffijd was mijn lieveling niet meer te vinden... Dood misschien, hoewel ik nog steeds hoop haar terug te vinden. Ik heb jarenlang gezocht, zon-

„Lize?”

De oude stond eensklaps op. Zijn oogen puilden hem uit het hoofd, zijn lippen beefden.

„Lize!” hijgde hij. „Wat weet jij van Lize? Spreek, man, om hemelswil, wie bedoel je?”

„Mijn vrouw, Louise Westdijk, die alles opofferde voor den man, dien zij liefhad,” antwoordde de verworping, verwonderd over het gedrag van den ouden man tegenover hem.

„En wie ben jij?” riep de oude uit in de grootste opgewondenheid.

„Mijn naam is Herder, Paul Herder.”

De oude steunde met beide handen op de tafel.

„Ben jij de man, jij Herder! Jij!”

De paria stond op, hij begon te begripen. Met schorre stem vroeg hij:

„Ben jij dan...”

„Ik ben... haar vader!”

Het werd stil in de kamer. De oude stond daar ten prooi aan de hevigste aandoening, de aderen zwollen hem op het voorhoofd. Met een blik vol haat keek hij den man tegenover hem aan; een oogenblik slechts, toen, met een woeden kreet vloog hij den ander naar de keel en sloeg hem tegen den grond.

„Jij... vervloektel! Jij hebt haar gedood! Geef ze mij terug, mijn Lize! of... of 'k zal je dooden! Waar is ze? Zeg op?”

Zijn vingers omspanden den hals van den jongen man, die uitgeput door ontbering aan dien aanval geen weerstand bieden kon.

„Ik weet het niet,” stamelde hij met zwakke stem. „Als ik 't wist, was ik niet hier geweest. Laat mij gaan om haar te vinden! laat me los!”

Voor een oogenblik slechts hield de oude man op en Herder rukte zich los. Toen vatten ze elkander weer beet en rolden beiden over den vloer. Het eene oogenblik had de oude dan de jonge man de overhand. Het was een bittere strijd, een strijd op leven en dood in het eenzame huis in de duinen.

Wat was dat?

De kreet van een vrouw, een lange smartelijke kreet klonk door de kamer en maakte plotseling een einde aan

den doodelijken strijd. De beide mannen stonden hijgend op en zochten met de oogen te gelijk de plek, vanwaar de kreet gehoord was. Daar stond in de open deur die naar den tuin leidde, een jonge vrouw, de haren verward door den wind en met ingevallen, bleeke wangen. Een beeld der ellende en wanhoop.

„Lize!”

De oude man deed een stap voorwaarts en strekte de armen naar haar uit. Eindelijk — sprak de vrouw.

„Paul, jij hier! Den hemel zij dank, dat ik je eindelijk gevonden heb.” Toen met een verwijtenden blik op den ouden man „en jij, vader, ook hier... Tien jaar geleden wees je mij het huis en nu ik je weerzie, vind ik je op het punt den man te dooden, die mij het liefst is op de wereld. Paul is een verworping der maatschappij geworden om mij het leven te redden. Wat hij is, werd hij uit liefde voor mij. Toen hij gevangengenomen was, werd ik naar een gasthuis gevoerd, bijna stervende. Maanden later, toen ik het gasthuis verliet, was mijn man ontslagen en niet meer te vinden. Heb je dan geen medelijden na zooveel jaren. O, ik heb u gezocht om uw vergiffenis af te smeeken. De Voorzienigheid leidde mijn

schreden hierheen. Kunt u ons vergeven of moeten wij voor altijd verworpingen blijven?”

Bijna werktuiglijk was de oude man op haar toegetreden, nam haar in zijn armen en kustte haar hartstochtelijk. Toen naar den jongen man terugkeerende, stak hij hem beide handen toe.

„Vergeef mij,” zei hij met bewogen stem. „Dezen avond heb jij mij geleerd wat liefde is! Je hebt voor haar veel geleden. Je zult niet langer lijden. Hier naast in de kamer zul je kleeren vinden. Doe daar een keus uit en verlaat zoo spoedig mogelijk het land; ik zal je helpen. Ja, Lize gaat

HET CAUMAMEER.

Het Caumameer is een ruim 8 hectaren groot meertje in het Zwitsersche kanton Graubünden. Op korten afstand ervan ligt het prachtig gelegen dorp en badplaats Flims.

der een spoor van haar te vinden. Ik heb gebrek geleden en... en ben weer tot diefstal vervallen. Dat is er nu van mij geworden... een boef, overal achtervolgd, alles door haars vaders vloek! Als je een kind hebt, mijnheer, geef haar dan aan den man dien zij liefheeft. Vervloek haar niet om haar liefde.”

De oude man zat voorover met het hoofd in de handen, een zucht ontsnapte hem.

„Dit verhaal is... is waar?” vroeg hij.

„Ieder woord! Misschien vind ik haar nog eens, mijn geliefde Lize...”